

NEW YORK TIMES BESTSELLERSOROZAT

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

ÉS AZ OLIMPOSZIAK

COOL
SELECTION

HÉT

A HÁRMAS ISTENNŐ HARAGJA

RICK RIORDAN

PERCY
JACKSON
ÉS AZ OLIMPOSZIAK

HÉT

A HÁRMAS ISTENNŐ HARAGJA

KALANDOK AZ ÉRETTSÉGI ÉVÉBEN

2. RÉSZ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2026

I. BALESETEM AZ IGAZGATÓIBAN

Október. A legjobb hónap.

A levegő friss volt. A Central Parkban már színesedtek a falevelek. A kedvenc kajáldám a Nyolcvanhatodik utcán pedig süttőtökös burritót árult.

És mindennek a tetejébe: ZÉRÓ mitológiai balhé. Egyetlen isten sem kopogtatott az ajtómon, hogy megbízást adjon. Egyetlen szörny sem próbált levadászni.

Három boldog héten át teljesen átlagos középiskolás voltam. És Poszeidón félvér fiaként az „átlagos” már önmagában felüdülés, még akkor is, ha házi feladat és hétvégi korrepetálás is jár hozzá.

Most talán azt kérdezitek: *Miért vesződne egy valamirevaló fél-isten olyan bagatell ügyekkel, mint a hétvégi korrepetálás?*

Akkor valószínűleg még nem ismertek. Először is diszlexiás vagyok és ADHD-s. Az olyan apróságok, mint például az értő olvasás, sokkal nehezebben mennek, mint, teszem azt, kiugrani az ablakon, és megküzdeni egy tűzokádó vaddisznóval. Bármilyen fura, a tanárok nem adnak pluszpontot a szörnyvadászatra.

Arról nem is beszélve, hogy az egész tizenegyedik osztályt kihagytam bizonyos zűrös ügyek – amikbe most inkább ne menjünk bele (Héra) –, néhány túlbuzgó isten (Héra) meg egy világvégeközei szitu miatt (Héra).

Így kötöttem ki az Alternatív Középiskolában, az egyetlen intézményben, ahol az eredeti időpontban tehettem le az érettségit, hogy aztán együtt mehessünk egyetemre a barátnőmmel. És mivel egy rakás tantárgyból lemaradtam – persze önhibámon kívül (Héra) –, hétvégi korrepetálásra köteleztek.

Szombatonként spanyolórám volt dr. Hernandezdel a Manhatan Kerületi Közösségi Főiskolán. Vasárnap online kémiakurzuson vettem részt. Hétfőnként pedig, amikor a leginkább rám fért volna a pihenés, lüktető fejfájással botorkáltam be az iskolába, és igyekeztem úgy átvészelni az órákat, hogy az agyam ne szivároгjon ki a füleimen.

Eudora, a pályaválasztási tanácsadó, néha kikukkantott az irodájából, és bátorítón mutatta fel a hüvelykujját.

– Csak így tovább!

De többnyire békén hagyott. Titokban néreisz volt, és az apámnak dolgozott. Szerintem kicsit tartott tőlem. Vagy csak félt rákérdezni, hogy haladok az egyetemi ajánlólevelekkel. Ganümedésztől már kaptam egyet, mert segitettem neki egy küldetésben, de még két görög isten ajánlása kell, hogy bejussak az Új Római Egyetemre. És természetesen tudtam, hogy ezeket sem adják ingyen.

A jelentkezési határidő egyre veszesebben közeledett, mégis nagy volt a csend.

Feltűnően nagy. Sőt, olyan nagy, hogy véletlenül bealudtam irodalomórán, és csak akkor eszméltem fel, amikor a tanárnő fölém hajolt, és azt kérdezte:

– Percy?

Azonnal felriadtam. Szerencsére a kardomat nem rántottam elő.

– A téma! – kiáltottam, mert éppen erre a kérdésre készültem választ adni, mielőtt elaludtam. – A téma a szabad akarat és a végzet között fennálló ellentét.

Mrs. Foray zavartan ráncolta a homlokát. A többiek pukkadoztak a nevetéstől.

– A nagynénéd az igazgatói irodában vár – mondta a tanárnő, és átnyújtott egy cetlit. – Érted jött.

Ez a hír több szempontból is problémás volt. Először is: cikinek éreztem, hogy egy családtag jön értem, amikor tők egyedül is haza tudok metrózni. Sőt, még jogsim is volt, bár New Yorkban vezetni sokkal ijesztőbb, mint bármelyik küldetés, amin valaha jártam.

Másodszor: ha korábban lelépek a suliból, az még több házit és morcos tanárokat jelent.

Harmadszor: nincs is nagynéném. Legalábbis a családom halandó ágán...

Elmotyogtam valami bocsánatkérést, letöröltem a nyálat az arcomról, és elindultam az igazgatói irodába. Valami azt súgta, hogy ez a „szabad akarat kontra végzet” válasz még kapóra jöhet. Végül is az egész életem erről szól.

Amikor elhaladtam a pályaválasztási tanácsadó irodája előtt, Eudora kidugta a fejét, és meglepetten nézett rám.

– Üdv! – köszöntem. – Nem tudod, miért...?

– PSSZT! Én nem vagyok itt! – sziszegte Eudora, majd magára zárta az ajtót.

Ez még tőle is eléggé szokatlan volt. eltűnődtem, vajon a néreiszek is olyanok-e, mint a mormoták: ha kidugják a fejüket a barlangjukból, és meglátják az árnyékukat, még másfél hónapra hibernálják magukat?

Amikor a recepcióhoz értem, a titkárnő teljesen lemerevedve bámult a semmibe.

– Már várnak – suttogta, és az igazgató ajtajára mutatott.

Elvarázsolt titkárnő. Ebből baj lesz.

Bekopogtam. Az ajtó nyikorogva kinyílt. Bent dr. Samuels, az igazgatónő, mozdulatlanul, üveges tekintettel ült az asztalánál.

Mellette egy középkorú nő állt fekete, ujjatlan ruhában. Nyakában gyémántlánc csillogott. Haja tömött, fekete fürtökből állt, és zöld tűzglória ölelte körbe.

Lángoló haj. Ebből tényleg baj lesz.

– Á, remek! – szólalt meg a fekete ruhás nő. Az igazgatónőre nézett. – Most már elmehet.

Dr. Samuels felállt, kiment, és halkán becsukta maga mögött az ajtót. Az volt az érzésem, az iskolai vezetőség előbb-utóbb megelégteli, hogy mitológiai lények veszik át a munkájukat. Először jött Eudora, a pályaválasztási tanácsadóm. Most meg ez a fekete ruhás nő fészkelte be magát az igazgatóiba. Egyszer majd azt veszem észre, hogy egy tűzokádó sárkány vette át a tesitanár helyét. Bár, ha jobban belegondolok, az talán nem is tűnne fel senkinek.

A fekete ruhás nő leült az igazgatói székbe. Úgy húzta végig a tenyerét a karfán, mintha az új trónját próbálgatná. Láthatóan elégedett volt. Félő volt, hogy sátáni kacajt hallat, vagy hosszas monológba kezd arról, hogy az iskola mostantól az ő birodalma, ezért úgy döntöttem, megelőzőm.

– Helló! – mondtam.

Tudom, lenyűgöző nyitány.

– Maradj csak állva, Percy Jackson! – A nő kedvtelve húzta végig az ujjait az íróasztal kopott műanyag felületén. – Rövid leszek.

Próbáltam nem arra gondolni, hányféleképpen tudna kinyírni egy szempillantás alatt.

– Kihez van szerencsém?

Nem akartam bunkónak tűnni. Az istenek ritkán mutatkoznak be rendesen, és kezdett gyanús lenni, hogy ez a hölgy is a Szuperidegesítő Szuperlények panteonját erősíti.

A szeme ónixfeketén csillogott. Ahogy előrehajolt és összekulcsolta az ujjait, igazgatósabbnak tűnt, mint az eredeti iskolaigazgatónk.

– Szólíthatsz Fáklyavivőnek, Csillagjárónak, Éji Vándornak, a Holtak Háborgatójának, Perszész és Asztéria lányának, a Hármass Istennőnek!

– Aha – feleltem bután.

Most biztos azt gondoljátok: *Percy, de hát évek óta a görög istennel lógsz. Hogyhogy nem ismerted fel?*

A helyzet az, hogy a halhatatlanok állandóan változtatják a külsejüket. És annyian vannak, mint égen a csillag. Ráadásul nem túl egyenesek. Nem mondják meg kerek perec, hogy: *Szia, Zeusz vagyok!* Ehelyett olyanokkal jönnek, hogy: *Én vagyok a Mennydörgő, a Paranoiás Pátriárka, a Mennyei Házasságtörő, a Villámgyatás, a Luxus-szakállápolási Termékek Királya.*

A *hármass istennő* megnevezés halványan ismerősnek tűnt, csak hogy a görög mitológiában rengeteg van belőlük. Ott vannak például a moirák. A Szürke nővérek. Az Erinnuszok. A Destiny's Child. És még sorolhatnám.

Vártam, hogy az istennő bővebben is kifejtse a témát. Ez tűnt a legbiztonságosabb megoldásnak.

Ő azonban haragosan ráncolta a homlokát. Talán bosszantotta, hogy nem borulok le előtte, vagy áldozok kecskét a tiszteletére.

– *Hekaté* vagyok – mondta lassan és nyomatékosan. – A mágia, a keresztutak és a nekromancia istennője.

A nyelvem hirtelen olyan száraz lett, mint a smirglipapír. Hekatével még sosem találkoztam személyesen, de ismertem a munkásságát. Olyan slágerek örökítették meg a tetteit, mint a „Kronoszt segítettem Manhattan ostrománál (de aztán oldalt váltottam)”, és a „Segítettem Hazel barátnődnem legyőzni egy óriást (de csak miután kiderült, hogy az óriások veszíteni fognak)”. Mindig is az volt a benyomásom, hogy Hekaté igazi csapatjátékos, már amennyiben biztosan tudja, hogy jó lóra tesz.

– Értem... nagyságos Hekaté.

Továbbra sem alázkodtam meg, ami szemléltetést nem tett az istennőnek. De le kellett nyelnie a békát. Nem vagyok az a megalázkodós fajta.

– Remélem, kipihented magad – folytatta Hekaté. – A többi isten békén hagyott, ahogy kértem?

– Hát... Várjunk csak! *Ahogy kérted?*

Az istennő legyintett, mintha csak a füstöt próbálná eloszlatni maga körül.

– Megüzentem nekik, hogy ne zavarjanak. Nem kockáztathattam, hogy megsérülj vagy meghalj, mielőtt elvállalnád a küldetésedet!

A körmeim mélyen belevájtak a tenyerembe.

Eszembe jutott valami, amit még a barátnőm, Annabeth mondott: *Mindig számolj el ötig, mielőtt ráripakodnál egy isteni lényre!* Elméletileg így kisebb az esélye, hogy parázsló szénbrikettkupaccá változtatnak.

Kettőig jutottam.

– Tehát voltak más istenek is, akik küldetéssel akartak megbízni?

– Hát persze. Többen is.

– És te azt mondtad nekik, hogy...?

– Hogy el a kezekkel. Azt akartam, hogy friss és kipihent legyél.

Néhány ógörög szitokszó suhant át az agyamon.

Már csak két ajánlólevél hiányzott. Mostanra mind a kettőt megszerezhettem volna, ha Hekaté nem rángat el a siker küszöbéről.

Ezúttal háromig számoltam, mielőtt megszólaltam. Haladás.

– És a többi küldetés?

– Mind méltatlan lett volna hozzád! – jelentette ki Hekaté. – Sütit hozni Aphroditénak. Hermésszel vízisíelni. Megalázóan könnyű feladatok!

Vízisi és süti. Úgy döntöttem, nem kezdek el sikoltozni, mert ha Hekaté elég félelmetes ahhoz, hogy az összes istent távol tartsa tőlem, akkor NAGYON nem éri meg kihúzni nála a gyufát.

– És a *te* küldetésed méltó hozzám?

– Természetesen! Az lesz a feladatod, hogy...

– Egy pillanat!

A fejemben megszólalt a vészcsengő. Egy figyelmeztetés? Egy emlék? Valami, amit még Eudorától hallottam. Ja, igen...

– A pályaválasztási tanácsadóm szerint előre jelezni kell, ha dupla kreditpontra tartok igényt egy küldetésnél – jelentettem ki.
– Vagyis ha útközben más isteneknek is szívességet teszek, akkor ők is írhatnak nekem ajánlólevelet.

Hekaté nagylelkűen tárta szét a karját.

– Semmi akadálya!

– Remek!

– Már csak azért is, mert amit én kérek tőled, abba más isten nem fog beleavatkozni. Szóval teljesen mindegy!

Hekaté úgy mosolygott, mintha köszönetet várna.

– Mi a feladat? – morogtam.

– Állatfelvigyázás.

– Tessék?

– Állatfelvigyázás! Ma estétől péntek estig nálam leszel, és vigyázol az állataimra. Gondolom, sejtet, hogy ez egy fontos időszak a számomra.

– Miért is? Ja! Pénteken halloween.

Logikus, hogy a kísérteties lények istennője piros filccel karikázta be a dátumot a naptárban. Csupán az volt a gond, hogy péntek estére már beterveztünk valamit a barátaimmal.

– Hát igen – sóhajtott fel Hekaté. – Régen *minden* hónap végén volt egy szent napom. Körbejártam a világot, és begyűjtöttem az ajándékokat, amiket a híveim a küszöbükre készítettek. Sajnos

az elmúlt évszázadokban az ajándékok kezdtek megritkulni. De október végén az emberiség azért még feleleveníti az emlékemet! Ilyenkor útra kelek, hogy mindenütt éreztessem a jelenlétemet. Amíg távol vagyok, neked kell vigyáznod a pokolkutyámra és a görényemre!

Ez a kijelentés sok érdekességet rejtett magában. A legfontosabb tanulság az volt, hogy Hekaté ugyanúgy ajándékot tarhál, mint a gyerekek. És teljes szívéből hiszi, hogy a halloween valójában csakis miatta létezik.

Egyfelől ez már istenszintű nárcizmus volt.

Másfelől viszont ki vagyok én, hogy egy istennő és a tejkaramellái közé álljak?

– Ezek az állatok... – kezdtem. – A pokolkutyákat nagyjából ismerem. De a görények mit esznek, görényeledelt? Mit kell tudni róluk?

– Ó, sok mindent – nevetett Hekaté. – Majd később megbeszéljük.

Egy fekete névjegykártyát húzott elő, és az asztalra csúsztatta. A kártya elején egy cím állt, csillogó vörös betűkkel, mintha friss vérrel írták volna: A KÚRIA, GRAMERCY PARK WEST.

– Napnyugtakor gyere! – kötötte a lelkemre az istennő. – Utána elmagyarázom, hogyan gondoskodj a háziállataimról.

– Napnyugtakor, azaz ma este.

– Talán víz ment a füledbe? Igen. Ma este. Hozhatod a barátaidat is, Annát és Groverbetht.

Majdnem összejött, gondoltam magamban.

– Rendben, úgy lesz – feleltem, mert mi mást tehettem volna? De nem tűnhettem túl lelkesnek.

Hekaté felállt az íróasztaltól.

– Percy Jackson, itt a lehetőség, hogy ajánlólevelet szerezz *tőlem*, a nagy istennőtől, a Fáklyahordozótól...

– A Csillagjárótól. Igen, vágom. Csak kicsit át kell szerveznem a programomat.

Hekaté felemelte a karját. A ruhája redői közül sötétség áradt, ami tintafekete ködként töltötte be az irodát.

– Könnyű dolgod lesz, Percy Jackson. Ha sikerrel jársz, meghálalom a segítségedet. De ha cserben hagyasz...

A teste csillogni kezdett, majd megnyúlt. Hirtelen három istennőt láttam magam előtt: mindhárman egy közös törzsből nőttek ki, akár a drágakövek egy gyűrűn. Balról egy tejfehér bőrű, platinaszőke lány bámult rám acélos tekintettel, mintha azt mondaná: *Húzd meg a copfomat, ha mered!* Középen állt az a Hekaté, akivel eddig beszéltem: egy középkorú nő, olyan elítélő anyatekintettel, amelyet legutóbb Héra villásreggelijén láttam. Jobbról egy ráncos, ősz hajú öregasszony méregetett savanyúan. Hogy őszinte legyek, nem tudtam eldönteni, melyik arc a legfélelmetesebb.

– Én vagyok a Szűz – zengte Hekaté három szólamban. – Én vagyok az Anya. Én vagyok a Vénasszony. Egy személyben képviselem a női élet három szakaszát, annak minden erejét, és jaj annak, aki keresztbe tesz nekem!

Hideg borzongás futott végig a testemen. Remegtek a lábaim.

De Hekaté még nem végzett. Megint átváltozott. A három női arc állatfejékké alakult. A bal oldalon egy palomino ló nyerített dühösen. Középen egy nőtény oroszlán morgott, felvillantva hegyes szemfogait. Jobb felől egy lángoló szemű vadászkutya acsargott habzó szájjal.

– Én vagyok a ló, aki szilajon és vakmerően kergeti a végtelent – mondta az istennő változatlan hangon. – Én vagyok az oroszlán, aki türelmesen cserkészi be a zsákmányát. Én vagyok a kutya, aki hűségesen és félelmet nem ismerve őrködik. Én vagyok az útelágazások istennője, ahol minden lehetőség összefut. És felfalom a tétovákat.

Elöntött a forróság. Nyirkos, meleg, kellemetlen érzés volt. A gyomrom a farmerom száráig csúszott.

A sötétség végül szertefoszlott. Hekaté ismét egymaga állt előttem, úgy, ahogy az elején is.

Kurta mosolyt villantott rám, gondolom, mert látta, hogy átjött az üzenet.

– Akkor találkozunk ma este – mondta. – Csáó!

Zöld láng csapott fel körülötte, aztán eltűnt. Nem maradt más utána, csak az égett állatszörzág.

Dr. Samuels diplomáit bámultam a falon.

Amikor végre sikerült megmozdulnom, remegő lábakkal kicsozogtam az irodából. Haza kell mennem, gondoltam magamban. Értesítenem kell Annabetht és Grovert. De most irány az öltözőszekrény, hogy gatyát cserélhessek.

2. GROVER TÚLTOLJA A KÖFFEINT

– Mondjak valami izgalmasat? – kérdezte Grover. – Az elfeledett ismereteket azért hívják *triviának*, mert Hekaté római neve Trivia volt! Három út!

– Lehet, hogy igaz – feleltem –, de a legkevésbé sem izgat.

– Jaj, ne már! Küldetésre méysz. Ez szuper jó hír!

Grover táncikálva szökdécselt előttem a járdán. Az októberi hűvös idő mindig felélénkítette. Amikor megemléltettem neki Hekátét, még inkább feldobódott.

Ma zsebes vászonnadrágba szuszakolta bozontos hátsó lábait. Narancssárga Crocs klumpája csak úgy-ahogy rejtette el kecskepatáit, de leginkább sehogy (mert jelszavunk a *láthatatlanság*, ugyebár). Szarvai kikandikáltak bozontos hajából. Kék kapucnis pulcsiján öles betűk hirdették: EMBER.

Sosem értettem igazán a szatírok elképzeléseit, már ami a halandó világba való beolvadást illeti. Általában valamelyest próbálják embernek álcázni magukat. Leginkább persze a Köd, az emberi látást elhomályosító varázsfátyol végzi el a munka oroslánrészét. De amikor Grover műanyag klumpában és EMBER feliratú pulcsiban próbált elvegyülni, elgondolkodtam, minek fárad egyáltalán. Talán direkt szét akarta zilálni a halandók agyát.

– Csak az állatok miatt vagy izgatott – találgattam.

Grovernek fülig ért a szája, amitől úgy nézett ki, mintha a mesterseges intelligencia generálta volna a fogsorát.

– Ha Hekaté pokolkutyája olyan, mint Mrs. O’Leary, imádni fogom!

– Erre azért nem vennék mérget.

– És a görény! – Grover elhallgatott. – Nem emlékszem, találkoztam-e már hús-vér görénnyel. De szívesen összebarátkoznék vele. Gyerünk!

Azzal elügetett a Lexington Avenue-n.

A Százharmincharmadik utcai metróállomásnál futottunk össze, a szokásos sulis utáni találkahelyünkön. Most épp anyához tartottunk, aki a kedvenc kávézójában próbálta befejezni az új könyvét. Rendes esetben nem zavartam volna munka közben, de úgy gondoltam, jobb, ha minél hamarabb beszámolok neki a Hekaté-féle küldetésről, mivel ugye aznap este kezdem az állatfelvigyázást. És Grover imádta anyukámat. Meg a sütitket, amiket a kávézóban árultak. Mindenki jól járt.

New York fura egy város, persze a legjobb értelemben. Ha a sugárutakon sétálsz, a bankok, a gyógyszertárak és a mobilárusok boltjai előtt, könnyen úgy érezheted, mintha egy sablonos, „tizenkettő egy tucat” városban lennél. Aztán balra fordulsz, és hirtelen egy mellékutcában találod magad, ahol a régi barna téglás épületeket bohém lakásokká alakították át, a fákon egész évben fényfüzerek világítanak, az utcafrontot pedig holisztikus mosodák, tarot-jósdák, hidegterápiás wellness-szalonok és kávézók kusza elegye alkotja.

A legjobb kávézó mind közül? A Repedt Teáskanna.

Semmi bajom azokkal, akik a Starbucksban írják a forгатókönyveiket. De ha valódi inspirációra vágytok, inkább keressetek egy olyan egyedi, utánózhatatlan helyet, mint a Repedt Teáskanna.

Mintha az utca összes égőszora a kávézó előteréből eredt volna: egy ünnepi elektromos háló közepéből, amit elfelejtettek leszedni, és mostanra már az egész környéket beborította.

Lementünk a lépcsőn, majd a kertszintre érve áthaladtunk a gyöngyfüggönyös ajtón, és beléptünk a zegzugos kis szobák hangelatos labirintusába. Lágy, földöntúli zene szólt a háttérben. Talán kelta hárfa? Tündérkeresztanya-babák lógtak a plafonon. Minden napsütötte ablakpárkányon macskák szunyókáltak, ami talán nem felelt meg a közegészségügyi előírásoknak, de engem nem zavart. A kávézó minden polcán – igen, talált – repedt teáskannák sorakoztak. Voltak arany, porcelán, réz és szivárványszínű kerámiából készült darabok is. A zömükből plüssállatok kandikáltak ki.

A pult mögött egy nagydarab, szakállas fickó rózsaszín tütüben éppen kávé főzött. A vitrin roskadozott a muffinok, kekszek, tortaszeletek és az édes teasütemények alatt.

Én is ide jöttem volna regényt írni? Kizárt! Eltekintve attól, hogy alaptól alkalmatlan vagyok a könyvírásra, ez a környezet túlságosan elvonta volna a figyelmemet. Szerintem ez is azt bizonyítja, hogy apámtól örököltam az ADHD-t. Anya imádott itt dolgozni. A kávézó alig néhány háztömbnyire volt a lakásunktól, és a baba érkezése miatt a második kézirat leadása egyre sürgetőbbé vált. Megkezdődött a versenyfutás a baba és a könyv között, és a baba állt nyeresre.

Groverrel leadtuk a rendelést a balett-táncosnál. Aztán megkerestük anya asztalát a hátsó részben, ahol a napfény ferdén tűzött be a tetőablakon, megmelengetve a párkányon sütkérező nagy fekete macskát, és szivárványszínbe borítva a kristályfüggők tucatjait, amelyek Írisz istennő nyomasztó alakját idézték fel bennem.

Anya kontyba tűzte a haját, hogy az ne hulljon az arcába gépeles közben. Előregörnyedve ült a laptop képernyőjének fényében,

mintha bele akarna bújni a saját maga teremtetten világba. Sötét színű, rugalmas anyagú szoknyát viselt a kismamapocakja miatt, és a mostohaapám fekete pólóját, amin egy férfi nagybőgőzött a CHARLES MINGUS felirat alatt.

Mellette gőzölgő teáskanna állt, valószínűleg citromfűtea, amit a terhessége alatt ivott kávé helyett. Enni nem nagyon szokott itt – rendszeresen sütött, így nem sok értelme lett volna –, de a kávézó személyzete így is imádta. Akkor sem piszkálták, ha egész délutánra elfoglalta az asztalt.

Attól tartottam, hogy haragudni fog, amikor meglát minket, hiszen tulajdonképpen megzavartuk a munkában, ám ő megkönnyebbült mosollyal nézett ránk.

– Fiúk!

– Bocs, hogy csak így berontunk – szabadkozott Grover.

– Ugyan már! – Anya megpaskolta a mellette lévő széket. – Kíméljétek meg ettől a párbeszédtől! Belepusztulok!

Grover lehuppant anya mellé. Én velük szemben ültem le. Rá se nézek a laptopra, amikor anya ír, mert a) tudom, hogy idegesíti, b) hányingerem lesz a lebegő szavaktól, és c) folyton azon aggódom, anya talán rólam mintázza valamelyik szereplőjét. Talán önzőség, de már a pusztá gondolat is, hogy valaki könyvet ír rólam, iszonyat para.

– Na, mi újság? – kérdezte anya. – Új küldetés?

– Talált, süllyedt.

– Mesélj! – nevetett anya.

Biztosan aggódott. Az elmúlt tizenhét évben rengeteg fejfájást okoztam neki, de ő mesterien megtanulta, hogyan kell könnyed és támogató hangnemet megütni. Komolyan nem értem, hogy csinálja. A félistenlétnél csak egyvalami rosszabb: ha egy félisten anyja vagy.

Beszámoltam az istennői/igazgatói irodában tett látogatásomról. Néhány részletet kihagytam, például a háromfejű borzalmat meg az azt követő gatyacserét. Mire a sztori végére értem, a ballet-táncos kihozta a rendelésünket: egy áfonyás turmixot nekem, egy dupla lattét és egy epres muffint Grovernek.

Groverre sandítottam. Két dolog van, amitől hiperaktív roharmot kap. Az egyik a kávé. A másik az eperízű cuccok.

– Nem lesz gond – fogadkozott, amikor meglátta, milyen gyanakvóan méregetem. – Utána kocogok egyet a parkban, és beszerzek néhány apróságot ma estére. Ledolgozom a fölös energiát!

Kíváncsi voltam, vajon milyen „apróságokat” lehet beszerezni a Central Parkban. Elképzeltem, hogy Grover egy kosár mókussal állít be Hekatéhoz.

– És ez a hely, ez a „kúria” – kérdezte anya –, hol is van pontosan?

Elővettem a vérrel írt névjegykártyát, és átnyújtottam neki. Amikor elolvasta a címet, leolvadt az arcáról a mosoly.

– Ó!

– Ó? – kérdeztem.

Anya az ablakpárkányon szunyókáló macskát nézte, mintha tőle várna tanácsot.

– Semmi. Nagyon rég jártam a Gramercy Parkban. Meséltem már, hogy...? – Hirtelen elhallgatott, mint aki meggondolta magát. – Mindegy. Ígérd meg, hogy vigyázol magadra!

A „mindegy” és a „vigyázz magadra” nem épp megnyugtató kombináció, főleg ha az anyukád szájából hallod. Anya ráadásul olyan hangsúllyal mondta, hogy a *Gramercy Park*, mint én azt, hogy *Tartarosz*. Nem tudtam eldönteni, azért nem mond semmit, mert rossz emlékek fűzik a városrészhez, vagy mert Grover is velem van, vagy mindkettő.

Pedig Grover miatt kár volt aggódnia. A barátomat teljesen lefoglalta a muffin meg a kávé. Miután nassolómódba kapcsolt, az egyetlen veszélyt az jelentette, hogy mindent felfal, amit az asztalon talál, a turmixomat, a teáskannát és anya laptopját is beleértve.

– Mindig próbálok vigyázni magamra – nyugtatgattam. – A hangsúly a *próbálok* szón van.

Vártam, hátha anya mond még valamit.

De mivel hallgatott, elhatároztam, hogy később még visszatérek a témára. Egyvalamit tudnotok kell: anya soha nem erőlteti, hogy olyasmiről beszéljek, amire nem állok készen. Én is igyekszem hasonló tisztelettel bánni vele.

Közben Grover az utolsó morzsákat is felcsipegette a tányérról. Szinte éreztem, ahogy vibrálni kezd.

– Na, induljunk! – mondta. – Még sok dolgunk van! Nekem körbe kell futnom a parkot, neked pedig össze kell csomagolnod ma estére! Naplementekor találkozunk.

Bólintottam, de még mindig anyára figyeltem.

– Szeretnéd, hogy otthon megvárjalak, amíg hazaérsz? – kérdeztem tőle.

Arra gondoltam, talán együtt vacsorázhatnék vele és Paullal, hátha akkor elmondja, mi nyomasztja annyira a Gramercy Parkkal kapcsolatban.

– Nem, nem kell – válaszolta, és erőltetett mosolyt varázsolt az arcára. – Ez mindenképpen emlékezetes halloweeni élmény lesz neked. Hekaté a szellemek istennője, ugye?

– És a mágiaé! – tette hozzá Grover. – Meg az éjszakáé! És a Ködöt is ő irányítja!

Zavartan ráncoltam a homlokom. Hekaté szépen felmondta az egész önéletrajzát, miközben lángokkal és állatfejekkel rémisztgetett, de azt a részt kihagyta, hogy ő irányítja a Ködöt. Vajon miért?

Most, hogy belegondoltam, mintha Hazel barátnőm is említett volna valami hasonlót. Az istennő őt is rá akarta venni, hogy sajátítsa el ezt a képességet.

Anya átnyúlt az asztalon, és megszorította a kezemet.

– Kicsit dolgozom még. Ha tudsz, jelentkezz! És ne felejts el fogkefét csomagolni, jó?

Egy rémisztő istennő házában töltöm halloween hetét, és anyának a szájhigiéném a legnagyobb gondja. Azt hiszem, igyekezett azokra a dolgokra összpontosítani, amikre van némi ráhatása.

– Rendben – válaszoltam. – Hát akkor... sok sikert az íráshoz!

Ekkor jöttem rá, hogy szinte még bele sem kóstoltam az áfonyás turmixomba. Így hát magammal vittem, miközben Grover ugrándozva követett, és arról hadovált, milyen stratégiákat dolgozott ki, hogy összebarátkozzon az istennő házi kedvenceivel.

Még egyszer visszanéztem anyára. Teljes erőbedobással bővölte a képernyőt, de gyanítottam, hogy aznap délután már egy sort sem fog leírni. Hanem ráguglizik Hekatéra. Kíváncsi voltam, miért nem kedveli a Gramercy Parkot. Sejtettem, hogy hamarosan kiderül.

3. A BARÁTIΠŌM KÍSÉRTEΠI AKAR

Miután hazaugrottam a félvérfelszerelésémért (plusz fogkefe), elindultam a belvárosba, hogy megkeressem Annabetht.

A New York-i School of Design egy magán-bentlakásosiskola, nem messze a Gramercy Parktól. Úgy gondoltam, egyszerűbb lesz személyesen felkeresni Annabetht, mint Írisz-üzenetet küldeni neki. A félistenek nem használhatnak mobiltelefont (szörnymágnes, azonnali halál stb.). Az Írisz-üzenet jó alternatíva, de tervezést igényel. Nem túl szerencsés szivárványszínű hologramként megjelenni, és úgy társalogni a barátoddal, ha történetesen halandók is tartózkodnak a közelben. (A mellékhatások: pánikroham, tömeghisztéria és téves pszichológiai diagnózisok. Kérdezze meg kezelőorvosát, hogy az Írisz-üzenet megfelelő-e önnek.)

A SODNYC egy sor lakóházból és irodaépületből áll közvetlenül Bowery mellett. Ha nem lógnának transzparensok az épületen, soha nem jönnél rá, hogy egy iskola is működik ott. Nem teljesen ismertem ki magam a campuson, de tudtam, hogy van három hely, ahol jó eséllyel megtalálhatom Annabetht: a kollégium, a könyvtár és a Fekete Hangya nevű mexikói étterem a sarkon. Mivel Annabeth délután szeret tanulni, a könyvtár felé vettem az irányt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

Megrendelem most a **KönyvSárkányon!**

Megrendelem most a **Könyvmolyképzőn!**

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Elméletileg be sem engedhettek volna. A könyvtárat csak a diákok használhatják, de a szolgálatban lévő biztonsági őr, Florence ismert engem, és kedvelt is, úgyhogy mosolyogva biccenett, amikor elhaladtam mellette. Látjátok? Tudok én kedves is lenni, ha épp nem okozok káoszt. Néha még akkor is, ha épp káoszt okozok.

A havi diákkiállítás témája az „újrahasznosított öltözékek” volt, ami ebben az esetben műanyag zacskókból, csokipapírokból és ki-lapított alumíniumdobozokból készült estélyiket és szmokingokat jelentett. Nem igazán értettem, mi ebben a pláne, de hát valószínűleg ezért nem járok művészeti iskolába.

Felmentem a harmadik emeletre. Annabeth a törzshelyén tan-yázott – egy kényelmes kanapén az építészeti részlegen – a tanu-lótársaival, Dave-vel és Hanával, akik épp csendesen nevetgeltek valamin, amit Annabeth mondott. A barátnőm bő UC Berkeley pulóvert, koptatott farmert és vadonatúj Doc Martenst viselt. Holland fonással készült copfjai úgy kunkorodtak a vállán, mint a ragadozómadarak karmai. A szeme derűsen csillogott.

Nem tudom, veletek volt-e már ilyen: amikor messziről meglát-tok valakit, akit ismertek, de egy pillanatig azt hiszitek róla, hogy valami idegen. Az agyad csak annyit regisztrál: *Hű, de dögös!* Az-tán rájössz, hogy már évek óta ismered az illetőt – sőt, a csajod –, és boldog bizsergés járja át az egész testedet.

Oké, talán egy kicsit szorongtam is, amiért Annabeth másokkal nevetgél. Abban a pillanatban kívülállónak éreztem magam. De ez még nem féltékenység. Inkább afféle belső nyugtalanság. Anna-beth igazi társasági lény volt. Mindenki vele akart lógni és az ő el-ismerését kereste. Tudtam, hogy nélkülem is sikeres lenne. Ez pe-dig csak még eltökéltebbé tett, hogy leérettségizzek, és vele együtt mehessek egyetemre, még ha ehhez olyan gyötrelmes dolgokat is kell csinálnom, mint a tanulás vagy az olvasás.